

Budapest, 1909. január 2. – Budapest, 1988. december 15.

Apja postatisztviselő volt. Kereskedelmi iskolában érettségizett, majd 1926–1927-ben Essenben, majd Budapesten kárpitos tanonc volt. 1929–1930-ban, Franciaországban bányász; tagja lett a Francia Kommunista Pártnak, később Párizsban a Párizsi Munkás szerkesztőség munkatársa 1933-tól, majd Madridban kárpitos segéd, 1935–1936-ban Budapesten kirakatrendező volt. 1928-tól az illegális KMP tagja, belépett a Famunkások Szakszervezetébe. 1936-tól zászlóalj politikai biztосként, majd hadosztály törzsfőnökként részt vett a spanyol polgárháborúban, 1939. februárban a köztársasági csapatok veresége után Franciaországba menekült, ahol internálták. 1941-ben tért vissza Magyarországra. 1942. májusban letartóztatták, de augusztusban szabadon bocsátották, ekkor illegalitásba vonult. 1944 végén, Tatabányán partizáncsoportot szervezett. A második világháború után az MKP politikai munkatársa, Rajk László titkára, majd az MKP baranyai területi titkára volt. 1946-ban kinevezték Somogy vármegye alispánjává. 1948-ban lett a Belügyminisztérium Közigazgatási Főosztályának vezetője, 1949. decembertől a Földművelésügyi Minisztérium Elnöki Osztálya vezetője, 1950. októberben lett az Országos Erdészeti Főigazgatóság vezetője. A forradalom bukása után, 1956. decembertől a megtorlások első szakaszában a fegyveres erők minisztere helyettese, 1957–1958-ban a belügyminiszter első helyettese és a Honvédelmi Tanács tagja volt. 1958-ban kinevezték a földművelésügyi miniszter első helyettesévé. 1962-től a Magyar Rádió és Televízió, 1974-től 1983-ig az Állami Rádió és Televízió Bizottságának elnöke volt. Az MSZMP Központi Bizottságának 1956. novemberétől (más forrás szerint 1957. február 26-ától) haláláig tagja. A Magyar Partizánszövetség alelnöke. 1958. november 16. és 1967. január 28. között országgyűlési képviselő, előbb a Hazafias Népfront Tolna megyei, 1963. február 24-én a HNF budapesti listájáról jutott be a törvényhozásba.